

Den ovenfor ommeldte af det i sin Tid deels af Afdelingerne, deels af Forsamlingen (see denne Tidende No. 76, Spalte 576—577) udnævnte Udvalg, bestaaende af de 17 Rigsdagsmænd: Bjerring, P. D. Bruun, Balthazar Christensen, Dahl, David, Gleerup, Hage, Hall, H. P. Hansen, Jacobsen, C. M. Jespersen, Krieger, Larsen (af Kjøbenhavn), Neergaard, Pjetursøn, Schurmann og Algreen-Ussing, i Henhold til den af Rigsforsamlingen tagne Beslutning (see denne Tidendes Nr. 185, Spalte 1450) afgivne

Betænkning

i

Grundlovsagen

er saalydende:

I Overensstemmelse med Rigsforsamlingens Beslutning af 7de d. M. have Undertegnede, der ere udvalgte til at prøve Udkastet til en Grundlov for Kongeriget Danmark og Slesvig, herved den Gæret at afgive den første Deel af vor Betænkning, omfattende Grundlovsudkastets I—VI og VIII Afsnit.

Udvalget har været saa stærkt opfordret til af al Magt at fremstykke sin Betænkning Afgivelse, at det næppe med Føie kan bebreides det, at det tildeels ikkun har antydet de Grunde, der have fremkaldt dets Indstillinger. At man i Reglen saa godt som aldeles har forbigaaet nærmere at begrunde sin Tilslutning til de Bestemmelser i Udkastet, hvori man ikke har fundet Anledning til at foreslaae nogen Forandring, vilde maaskee ogsaa under andre Omstændigheder have været naturligt, men vil i alt Fald nu ikke behøve nogen særlig Retfærdiggjørelse.

Udkastet er betegnet som et Udkast til en Grundlov for Kongeriget Danmark og Slesvig. Det er ingenlunde undgaaet Fleerhedens Opmærksomhed, at denne nye Benævnelse: Kongeriget, Danmark og Slesvig kan forsvares med meget gode Grunde. Flere af os have navnlig fremhævet, hvor stærkt dette Navn afviste enhver Tale om Slesvigs Incorporation i Danmark. Det ligger imidlertid i Benævnelsens Ryhed, at den, som uvant, for Mange har noget Stødende, og der turde vel være dem, der i en Titel, som nævnedes Slesvig særskilt, vilde savne Slesvigs gamle Benævnelse som Hertugdømme. En Fleerhed iblandt os har derfor forenet sig om Benævnelsen „Danmarks Rige“, der i Overensstemmelse med gammel Sprogbrug heelt vel kan vælges for at betegne Grundlovsomraadet, nemlig det egentlige eller saakaldte Kongerige Danmark, det saakaldte Hertugdømme Slesvig, Island og Færøerne.

Fleerheden af os har ikke anseet det nødvendigt, at Grundlovens Omraade blev indledningsviis betegnet i en ny første Paragraph. Man har troet, at Grundlovens eget Indhold og dens Forkyndelsesmaade tilstrækkeligt vilde vise, for hvilket Omraade den skulde gjælde. Ved denne Forkyndelse vilde naturligviis de Forbehold være at gjen tage, som med Hensyn til Slesvig ere tagne i Loven af 7de Juli 1848, og som for Islands Bedkommende indeholdes i det kongelige Brev af 23de Septbr. 1848.

En Minoritet, (Bruun, Dahl, David, Larsen, Neergaard, Ussing), maa udtale sig imod, at Omraadet for Grundloven betegnes saaledes, som skeet er i Overskriften til samme, ligesom man heller ikke kan tiltræde Majoritetens Forandringsforslag i denne Henseende, medmindre der, hvad man i ethvert Fald maa tilraade, optages en egen Paragraph i Grundloven, hvori det klart udtales, for hvilke Landsdele samme er gjældende.

Udkastet angiver sig som en Grundlov for Kongeriget Danmark og Slesvig. Et Kongerige: „Danmark og Slesvig“ existerer ikke, hvorimod Kongeriget Danmark, naar Slesvig nævnes i Forbindelse dermed, efter anerkjendt Sprogbrug betegner det egentlige Danmark i Modsætning til Hertugdømmet Slesvig. Men der er da ingen Grund til, ikke ogsaa at nævne Slesvig som det, det er, et Hertugdømme, under hvilken Benævnelse det forekommer i baade ældre og yngre Statsacter, i Lovgivningen og Regjeringens Tilfærdiggjørelser, selv de nyeste af disse, hvor Hertugdømmets fremtidige grundlovmæssige Forbindelse med Kongeriget omtales, saasom i Kongens Svar til den slesvigholstenske Deputation af 24de Marts f. A., i

Grundløjelsen af 4de April og Valgloven af 7de Juli f. A. Det er allerede misligt nok, at en Forsamling, der alene er sammensat for Danmark, skal vedtage en Grundlov, der tillige skal gjælde for Slesvig, og som, ifølge Bestemmelsen, skulde overveies og vedtages i Forbindelse med Deputerede ogsaa fra denne Landsdeel, men desto mere bør Alt søges undgaaet, der hos Slesvigs Indvaanere kan vække Misnoie med de Beslutninger, som her tages, eller nære Tanken om en tilfjættet Incorporation af Slesvig i Kongeriget, hvortil den i Udkastet brugte Betegnelse: Kongeriget Danmark og Slesvig, efter Minoritetens Formening, let vil kunne benyttes af det Parti i Hertugdømmerne, der er fiendtligt stemt mod Danmark. Da Kongen i Proclamationen af 27de Marts f. A. har tilfagt Slesvigs Beboere, at deres Selvstændighed som Slesvigere skal, ved Siden af den fælles Forsatning, sikres ved en egen Landdag, egen Administration og egne Domstole, er denne Landsdeels selvstændige Stilling derved erkjendt i et Omfang, hvormed det lidet stemmer overens, at dens ældgamle Betegnelse som Hertugdømme uden Nødvendighed udslettes. At fjerne det omhandlede Udtryk paa den af Majoriteten foreslaaede Maade, kunne vi ikke billige, medmindre der optages en Paragraph i Grundloven, som viser, for hvilke Landsdele den er gjældende, i hvilket Fald vi intet Væsentligt have at erindre imod Majoritetens Forslag. Ligesom det dog ikke kan undgaaes i Valgloven at nævne Slesvig, saa at Spørgsmaalet om dets Betegnelse som Hertugdømme atter der vil opstaae, saaledes kunne vi overhovedet ikke finde det rigtigt, at det lades i en saadan Ubestemthed, for hvilke Dele af det danske Monarki Grundloven er gjældende, som vilde følge af, at dens Omraade ikke betegnedes tydeligere end ved Benævnelsen: „Danmarks Riges Grundlov“, medens man omhyggeligt undgik at nævne Slesvig i samme. Dette forekommer os saameget urigtigere, som baade Kongen og Rigsdagens Medlemmer skulde aflægge Eed paa, at de ville holde Grundloven, og det derfor bør være aldeles tydeligt, for hvilke Landsdele den er gjældende.

I dette Niemed foreslaae vi, at der, i Lighed med hvad der findes i andre Constitutioner, som ere givne for Lande, der bestaae af forskjelligartede Dele, optages en første Paragraph i Grundloven, hvori dennes Omraade bestemt angives, og i Forbindelse dermed de Dele af Monarkiet nævnes, for hvilke Grundloven ikke gjælder. For Slesvigs og Islands Bedkommende vilde derhos de fornødne Forbehold være at tage i Overensstemmelse med Valgloven af 7 Juli f. A. og det kongelige Brev af 23de Septbr. f. A., hvilket i Korthed kan udtrykkes saaledes som i Indstillingen findes angivet. I Forbindelse hermed kan det da passende tilfjændegives, at Forholdet imellem det danske Rige, for hvilket Grundloven gjælder, og de med samme forbundne Hertugdømmer Holsten og Lauenborg forbeholdes nærmere Ordning. Hvad de Danmark tilhørende Kolonier angaaer, ansees det tilstrækkeligt, naar det i de „transitoriske Bestemmelser“, som man har tænkt sig at maatte føies til Slutningen af Grundloven, udtales, at disse Forhold til Moderlandet vil blive ordnet ved særegne Koloniallove.

I Overensstemmelse hermed indstilles:

At der under første Afsnit optages en Paragraph af følgende Indhold:

„Det danske Rige bestaaer af Kongeriget Danmark, Hertugdømmet Slesvig, Island og Færøerne, hvilke Lande, under de med Hensyn til Slesvig og Island tagne Forbehold, baae en under nærværende Grundlov forenet udelelig Stat. Forholdet imellem dette Rige og de med samme forbundne Hertugdømmer Holsten og Lauenborg forbeholdes nærmere Ordning.“

Naar en saadan Paragraph maatte blive optaget i Grundloven, have vi Intet at erindre imod Majoritetens Indstilling om Overskriftens Forandring, skjøndt det maaskee rettere hed: „Grundlov for det danske Rige“, hvorimod vi, hvis ovenstaaende Indstilling ikke bifaldes, foreslaae: at det, ifjættet for Overskriften i Udkastet, og Majoritetens Foran-